AB

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOED
prednesené 28. apríla 2005 [1]

I — Úvod

1. Vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania predkladá Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý finančný senát) (Rakúsko) Súdnemu dvoru dve otázky týkajúce sa ustanovení vzťahujúcich sa na dane v Protokole o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev. Podstatou týchto otázok je však to, či orgány členského štátu na účely podrobenia osoby zamestnanej ako miestny zamestnanec inštitúciou Spoločenstva vnútroštátnej dani z príjmov sú oprávnené určovať, či táto osoba bola zaradená do správnej kategórie z hľadiska jej zverených povinností. Ako sa ukáže, v rámci rakúskeho súdnictva sú v tejto záležitosti vyslovované rozdielne názory.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

II — Právny rámec

2. Prejudiciálne otázky sa týkajú článkov 13 a 16 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev (ďalej len „protokol"). Tieto ustanovenia sú koncipované takto:

„Článok 13

Úradníci a ostatní zamestnanci spoločenstiev podliehajú v prospech spoločenstiev dani z platov, miezd a požitkov vyplácaných im spoločenstvami v súlade s podmienkami a postupmi stanovenými Radou na návrh Komisie.

Sú vyňatí z vnútroštátnych daní z platov, miezd a požitkov vyplácaných spoločenstvami.

...

Článok 16

Rada určí na návrh Komisie a po porade s ďalšími dotknutými orgánmi kategórie úradníkov a ostatných zamestnancov spoločenstiev, na ktorých sa úplne alebo čiastočne vzťahujú ustanovenia článku 12, článku 13 ods. 2 a článku 14.

Mená, služobné hodnosti a zaradenia a adresy úradníkov a ostatných zamestnancov spoločenstiev zahrnutých do týchto kategórií sa pravidelne oznámia vládam členských štátov."

3. V súlade s článkom 16 prvým odsekom protokolu bolo prijaté nariadenie č. 549/69 na určenie kategórií úradníkov a ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev, na ktorých sa okrem iného uplatňuje článok 13 druhý odsek protokolu [2]. Článok 2 písm. a) tohto nariadenia stanovuje:

„Ustanovenia druhého odseku článku 13 protokolu o výsadách a imunitách spoločenstiev sa uplatňujú na nasledovné kategórie:

a) osoby, na ktoré sa vzťahuje Služobný poriadok úradníkov alebo PZOZ ostatných zamestnancov spoločenstiev, vrátane osôb, ktoré poberajú náhradu stanovenú pre prípad prepustenia zo služobných dôvodov, s výnimkou miestnych zamestnancov;

..."

4. Články 2 a 3 nariadenia Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 z 29. februára 1968, ktorým sa ustanovuje Služobný poriadok a podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev a osobitné pravidlá, ktoré sa dočasne uplatňujú na úradníkov Komisie, [3] upravujú Služobný poriadok úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok") a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (ďalej len „PZOZ"). Podľa článku 1 prvého odseku služobného poriadku platí:

„Na účely tohto služobného poriadku ‚úradník spoločenstiev' je každá osoba, ktorá bola vymenovaná podľa služobného poriadku na stále pracovné miesto z pracovníkov jedného z orgánov spoločenstiev listinou vydanou menovacím orgánom tohto orgánu."

2 — Nariadenie Rady (Euratom, ESUO, EHS) č. 549/69 z 25. marca 1969, ktorým sa stanovujú kategórie úradníkov a ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev, na ktorých sa vzťahujú ustanovenia článku 12, druhý odsek článku 13 a článku 14 protokolu o výsadách a imunitách spoločenstiev (Ú. v. ES L 74, s. 1, Mim. vyd. 01/001, s. 39).

3 — (Ú. v. ES L 56, s. 1, Mim. vyd. 01/002, s. 5).

5. PZOZ sa uplatňujú, ako je to stanovené v ich článku 1, na všetkých zamestnancov zamestnaných Spoločenstvami na základe zmluvy. Uvedené ustanovenie rozlišuje medzi dočasnými zamestnancami, pomocnými zamestnancami, miestnymi zamestnancami a osobitnými poradcami. Článok 4 prvý odsek PZOZ stanovuje:

„Na účely týchto podmienok zamestnávania ‚miestni zamestnanci' znamenajú zamestnancov prijatých podľa miestnych zvyklostí na vykonávanie manuálnych a pomocných činností, zaradených na pracovné miesto, ktoré nie je uvedené v zozname pracovných miest pripojenom ku kapitole rozpočtu týkajúcej sa jednotlivých orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*], a sú platení z rozpočtových prostriedkov paušálne vyhradených v danej kapitole na tento účel. Formou výnimky sa za miestnych zamestnancov môžu považovať zamestnanci vykonávajúci výkonné úlohy v tlačových a informačných kanceláriách Komisie Európskych spoločenstiev."

6. Čo sa týka sporov medzi inštitúciami Spoločenstva a ich zamestnancami, článok 236 ES a článok 81 ods. 1 PZOZ stanovujú:

Článok 236 ES

„Súdny dvor má právomoc rozhodovať všetky spory medzi spoločenstvom a jeho zamestnancami v medziach a za podmienok stanovených služobným poriadkom alebo podmienkami zamestnávania."

Článok 81 ods. 1 PZOZ

„Všetky spory medzi orgánom [inštitúciou — *neoficiálny preklad*] a miestnym zamestnancom, slúžiacim v členskom štáte, budú predložené príslušnému súdu v súlade so zákonmi platnými na mieste, kde zamestnanec plní svoje povinnosti."

III — Skutkový stav, konanie a prejudiciálne otázky

7. Žalobca v spore vo veci samej bol Komisiou zamestnávaný od roku 1982 ako jej miestny zamestnanec. Po tom, čo bol zaradený na pracovné miesto na Stálom zastúpení Komisie pri medzinárodných organizáciách v Ženeve, bol v roku 1987 preložený na delegáciu Európskej komisie vo Viedni. Od vstupu Rakúska do Európskej únie v roku 1995 bolo miestom jeho zamestnania Zastúpenie Európskej komisie v Rakúsku. Podľa jeho pracovnej zmluvy z 1. júla 1994, ktorá nadobudla platnosť 1. mája 1994, bol zamestnaný ako miestny zamestnanec na dobu neurčitú na výkon návrhových, plánovacích a kontrolných činností vo funkcii tlačového atašé v delegácii Európskych spoločenstiev vo Viedni a bol zaradený do triedy I, stupňa 35.

8. Až do konca roku 1994 nepodliehal žalobca zdaneniu v Rakúsku z dôvodu

zamestnania v „inštitúcii, ktorej boli udelené výsady" v zmysle vnútroštátneho daňového práva. Situácia sa však zmenila vstupom Rakúska do Európskej únie 1. januára 1995. V dôsledku toho 5. mája 2000 Finanzamt für den 6., 7. und 15. Bezirk (daňový úrad pre 6., 7. a 15. okres) vydal daňové výmery pre daň z príjmov za roky 1995 až 1998 a rozhodnutie o určení preddavku na daň z príjmu za rok 2000. Žalobca proti uvedeným výmerom podal odvolanie na Unabhängiger Finanzsenat tvrdiac, že Rakúsko nemá žiadne právo zdaňovať príjem, ktorý dostal ako miestny zamestnanec z toho dôvodu, že má nepresnú pracovnú zmluvu.

9. Konkrétnejšie argumentuje, že ten typ povinností, ktoré vykonáva, nemôže byť so zreteľom na články 2 až 5 PZOZ zverený miestnym zamestnancom. Podľa článku 4 prvého odseku podmienok zamestnávania môžu byť miestni zamestnanci poverení iba povinnosťami zodpovedajúcim triedam III až VI a nie povinnosťami triedy I a II. Preto mal byť podľa jeho názoru zaradený do kategórie pomocných zamestnancov alebo iných zamestnancov, kde by podľa článku 13 protokolu podliehal zdaňovaniu na úrovni Spoločenstva a nie vnútroštátnemu zdaňovaniu. Hoci bol spočiatku zaradený do triedy I, stupňa 35, bolo to s jeho súhlasom zmenené dodatkom zo 4. júla 1997 k jeho pracovnej zmluve na triedu III, stupeň 35. [4]

10. Žalobca tvrdí, že v súlade s § 116 Bundesabgabenordnung (Spolkový daňový poriadok) bol Finanzamt povinný ako predbežnú otázku určiť jeho postavenie so zreteľom na skutočne vykonávané povinnosti a s riadnym zohľadnením príslušnej právnej úpravy a bol povinný založiť svoj daňový výmer na daň z príjmu na svojich zisteniach. Podľa ustálenej judikatúry Verwaltungsgerichtshof (Správny súd) [5] to zahŕňa posúdenie toho, či na účely uplatnenia článku 13 protokolu bola dotknutá osoba správne alebo nesprávne zaradená do kategórie miestnych zamestnancov. V súlade s touto judikatúrou preskúmal Unabhängiger Finanzsenat situáciu žalobcu a dospel k záveru, že od 1. januára 1995 (vstup Rakúska do EÚ) do 30. júna 1997 (zmena pracovnej zmluvy) jeho pracovná zmluva vskutku porušila článok 4 prvý odsek PZOZ. Unabhängiger Finanzsenat však zastáva názor, že nie je oprávnený, ako to vyžaduje Verwaltungsgerichtshof, určiť, akú pracovnú zmluvu mal mať žalobca namiesto toho a aké postavenie by mu malo byť retroaktívne priznané v súlade s právom Spoločenstva. Súhlasí s Finanzamt, že je vecou predmetnej medzinárodnej inštitúcie, v tomto prípade Európskej komisie, aby určila postavenie svojich zamestnancov.

11. V súlade s tým sa Unabhängiger Finanzsenat uznesením z 28. júna 2004 rozhodol

4 — Žalobca však tvrdí, že povaha jeho povinností zostala nezmenená. Preto túto zmenu a doplnenie napadol na Arbeits- und Sozialgericht Wien (Súd pre pracovné a sociálne veci Viedeň).

5 — Vnútroštátny súd cituje dve rozhodnutia Verwaltungsgerichtshof: 2000/15/0162 z 18. decembra 2001 a 2000/14/0121 z 19. februára 2002.

položiť Súdnemu dvoru podľa článku 234 ES tieto dve prejudiciálne otázky:

1. Je v rozpore s článkom 13 prvým odsekom Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev zdanenie platov, miezd a požitkov, ktoré Spoločenstvá poskytujú svojim úradníkom a ostatným zamestnancom v členských štátoch iba vtedy, ak Európske spoločenstvá využijú svoje právo vyrubiť daň?

2. Je v rozpore s článkom 16 druhým odsekom Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev zdanenie platov, miezd a požitkov, ktoré Spoločenstvá poskytujú svojim úradníkom a ostatným zamestnancom v členských štátoch iba vtedy, ak je úradník alebo iný zamestnanec uvedený v oznámení v zmysle spomenutého článku a oprávňuje oznámenie uskutočnené na základe tohto článku automaticky daňové úrady členského štátu, aby vykonávali právo vyrubiť vnútroštátnu daň úradníkom a ostatným zamestnancom, ktorí v tomto oznámení nie sú uvedení, a teda zamestnancom, ktorých považujú Európske spoločenstvá za miestnych zamestnancov?

12. Písomné pripomienky predložila rakúska, francúzska a portugalská vláda a Komisia.

IV — Posúdenie

13. Vzhľadom na vysvetlenie pozadia prípadu podané Unabhängiger Finanzsenat v jeho uznesení o návrhu na začatie prejudiciálneho konania je jasné, že hlavnou otázkou, o ktorej treba rozhodnúť, je to, či na účely uplatnenia článkov 13 a 16 protokolu sú vnútroštátne správne a súdne orgány viazané zaradením zamestnancov inštitúciou Spoločenstva do rozličných kategórií úradníkov a ostatných zamestnancov podľa služobného poriadku alebo PZOZ. Inak vyjadrené, treba akceptovať to, že vnútroštátne orgány sú oprávnené pristúpiť k ich vlastnej klasifikácii zamestnanca Spoločenstva vtedy, keď sú názoru, že rozhodnutie o zamestnaní dotknutej osoby porušuje služobný poriadok alebo PZOZ? Prejudiciálne otázky položené Unabhängiger Finanzsenat sa touto otázkou zaoberajú iba implicitne a dosť vyhýbavým spôsobom, čo je pochopiteľné vo svetle rozdielnosti v názoroch s Verwaltungsgerichtshof.

14. Preto súhlasím s francúzskou vládou a Komisiou, že aby sa Unabhängiger Finanzsenat poskytla odpoveď, ktorá bude užitočná na vyriešenie ním prejednávanej veci, mali by

byť položené prejudiciálne otázky spoločne vzaté do úvahy a preformulované horeuvedeným spôsobom, a to: Je rozhodnutie inštitúcie Spoločenstva týkajúce sa zamestnávania osoby ako úradníka alebo iného zamestnanca a jeho zaradenie do jednej z kategórií podľa služobného poriadku alebo PZOZ záväzné pre vnútroštátne správne a súdne orgány na účely uplatnenia článku 13 a článku 16 protokolu?

15. Podľa môjho názoru je jasné, že na túto otázku by mala byť daná kladná odpoveď z týchto dôvodov.

16. Články 13 a 16 protokolu spoločne predstavujú základ pre zdaňovanie osôb zamestnaných inštitúciami Spoločenstva. Článok 13 obsahuje základné pravidlo, ktoré pozostáva z dvoch aspektov. Na jednej strane stanovuje, že úradníci a ostatní zamestnanci podliehajú v prospech Spoločenstiev dani z platov, miezd a požitkov vyplácaných im Spoločenstvami. Na druhej strane ako logický dôsledok uvedeného stanovuje, že títo zamestnanci sú vyňatí z vnútroštátnych daní z príjmu vyplácaného im Spoločenstvami. Článok 16 ďalej upravuje základ pre rozsah osobnej pôsobnosti tohto daňového systému tým, že splnomocňuje Radu konajúcu na návrh Komisie a po porade s ďalšími dotknutými inštitúciami určiť kategórie úradníkov a ostatných zamestnancov, na ktorých sa budú uvedené ustanovenia vzťahovať. Údaje o osobách podliehajúcich dani Spoločenstva, ktoré sú preto vyňaté z vnútroštátnych daní, sú pravidelne oznamované členským štátom.

17. Účelom článkov 13 a 16 protokolu je zaručiť riadne fungovanie inštitúcií Spoločenstva v konečnom dôsledku s cieľom uľahčiť uskutočňovanie cieľov Spoločenstiev. Po prvé, ako na to poukázala portugalská vláda, článok 13 sa usiluje zabezpečiť, aby osoby zamestnávané Spoločenstvom boli posudzované rovnako z hľadiska zdaňovania ich príjmu. Tým, že sú podrobení daňovému systému Spoločenstva, je čistá odmena prijímaná úradníkmi a ostatnými zamestnancami vypočítavaná podľa rovnakých zásad. Osoby vykonávajúce obdobné povinnosti sú preto odmeňované obdobne. Po druhé, aby sa zaručila táto rovnosť pri posudzovaní na daňové účely, článok 13 druhý odsek bráni tomu, aby boli títo zamestnanci podrobení dvojitému zdaneniu. Ak by bolo členským štátom umožnené zdaňovať príjem prijatý ich štátnymi príslušníkmi z inštitúcií Spoločenstva, či už namiesto alebo dodatočne k zdaňovaniu Spoločenstvom, zjavne by to vyústovalo do rozdielností pri posudzovaní zamestnancov Spoločenstva v závislosti od ich štátu pôvodu. Nerovnosť v zaobchádzaní tohto typu by mohlo mať účinky na nábor zamestnancov z rozličných členských štátov, a mohlo by teda nepriaznivo ovplyvniť fungovanie inštitúcií Spoločenstva [6].

6 — Pozri pri týchto bodoch rozsudok zo 16. decembra 1960, Humblet/Belgicko, 6/60, Zb. s. 1125, bod 4.

18. Ako je uvedené v preambule k nariadeniu č. 549/69, výsady, imunity a úľavy stanovené protokolom sú udelené výlučne v záujme Spoločenstva. Z tohto vyplýva, že rozhodnutie týkajúce sa kategórií zamestnancov, ktorí majú podliehať daňovému systému Spoločenstva a sú vyňatí z vnútroštátnej dane z príjmu, musí byť prijaté na úrovni Spoločenstva. Konajúc na tomto základe a v súlade s článkom 16 protokolu Rada určila v článku 2 písm. a) nariadenia č. 549/69, že ustanovenia o zdaňovaní upravené v článku 13 protokolu sa majú uplatňovať na všetky osoby podliehajúce služobnému poriadku alebo PZOZ s výnimkou miestnych zamestnancov. Povaha úloh vykonávaných poslednou uvedenou kategóriou zamestnancov preto nie je považovaná za dostatočne blízko súvisiacu s dosahovaním cieľov Spoločenstiev na to, aby to odôvodnilo uplatňovanie daňového systému článku 13 protokolu na uvedené osoby.

19. Zo zdôvodnenia daňového systému upraveného v protokole a z toho vyplývajúcej požiadavky, aby bol rozsah osobnej pôsobnosti uvedeného systému určený na úrovni Spoločenstva, vyplýva, že rozhodnutia o kategorizácii zamestnancov Spoločenstva v jednotlivých prípadoch, čo je problém, o ktorý ide v tejto veci, tiež musia patriť do výlučnej pôsobnosti dotknutých inštitúcií Spoločenstva. Príslušné ustanovenia služobného poriadku a PZOZ o založení pracovnoprávneho vzťahu medzi jednotlivcom a inštitúciou Spoločenstva sú na tomto predpoklade založené. Podľa článkov 1 a 2 služobného poriadku sú „úradní[ci]" „vymenovan[í]" na stále pracovné miesto osobitnou menovacou listinou vydanou menovacím orgánom. „Zamestnanci" na obsadenie určitého pracovného miesta sú naproti tomu Spoločenstvami „zamestnaní... na základe zmluvy" v súlade s článkom 1 PZOZ. V závislosti od povahy im pridelených povinností sú ostatní zamestnanci zoskupení v kategóriách dočasní zamestnanci, pomocní zamestnanci, miestni zamestnanci a osobitní poradcovia, a to tými osobami, ktoré boli oprávnené uzatvárať pracovné zmluvy v zmysle článku 6 PZOZ. Rozhodnutia „vymenovať" osobu za úradníka alebo „zamestnať" osobu na výkon určitých povinností podľa pracovnej zmluvy sú formálnymi rozhodnutiami Spoločenstva prijímanými orgánmi splnomocnenými podľa práva Spoločenstva. Tieto rozhodnutia určujú postavenie dotknutej osoby voči inštitúcii, pre ktorú pracuje, rovnako ako aj na ňu sa vzťahujúci zamestnanecký režim.

20. Ako správne poznamenala Komisia, právny vzťah medzi inštitúciou Spoločenstva a dotknutou osobou je určovaný týmito formálnymi rozhodnutiami a nie splnením určitého počtu podmienok hmotno-právnej povahy. Inými slovami, skutočnosť, že okolnosti osoby zodpovedajú jednej alebo druhej zo situácií uvedených v článkoch 2, 3 alebo 4 PZOZ, ako taká nepriznáva danej osobe postavenie, aké sa na uvedené podmienky viaže. Také postavenie môže byť priznané iba menovacím orgánom alebo tými, ktorí boli oprávnení uzatvárať pracovné zmluvy.

21. Táto zásada tiež bola uznaná Súdnym dvorom, hoci v negatívnych pojmoch. Vo

veci *Porrini* [7] bola Súdnemu dvoru položená otázka, či základ služobného pomeru medzi Spoločenstvom a jeho úradníkmi alebo zamestnancami musí vždy a nemenne spočívať v menovacej listine alebo či tento nástroj možno nahradiť súdnym rozhodnutím, ktoré určilo, že na základe skutkových okolností existuje konkrétny služobný pomer. Súdny dvor vcelku krátko odpovedal, „že základ služobného pomeru medzi Spoločenstvom a jeho úradníkmi alebo jeho inými zamestnancami, okrem miestnych zamestnancov, nemôže byť založený rozhodnutím vnútroštátneho súdu" [8]. Súdny dvor toto zistenie založil na úvahe, že má výlučnú právomoc podľa článku 152 AE, ktorý je rovnaký ako článok 236 ES, rozhodovať nielen spory týkajúce sa osôb, „ktoré majú postavenie úradníkov alebo iných zamestnancov, okrem miestnych zamestnancov, ale tiež osôb, ktoré si na toto postavenie robia nárok" [9].

22. Súdny dvor toto stanovisko potvrdil vo veci *Tordeur a i.* [10], v ktorej rozhodol, „že nie je možné, aby pracovná zmluva s inštitúciou Spoločenstva, a o to viac pracovná zmluva na dobu neurčitú, vznikla nie ako výsledok rozhodnutia určeného príslušného orgánu, ale ako výsledok skutočnosti, dokonca aj podporenej rozhodnutím vnútroštátneho súdu, že neboli dodržané určité zákonné ustanovenia členského štátu, v ktorom má uvedená inštitúcia sídlo, týkajúce sa dočasnej práce" [11]. Hoci uznal, že dočasným zamestnancom nemožno upriecť sociálnu ochranu, Súdny dvor zdôraznil, že „taká ochrana nemôže byť poskytnutá prostriedkami, ktoré neoprávnene zasahujú do autonómie inštitúcií Spoločenstva v tejto oblasti" [12].

23. Táto zásada autonómie inštitúcií Spoločenstva je zásadnou požiadavkou pre riadne fungovanie inštitúcií Spoločenstva. Ako som už poznamenal predtým, tieto inštitúcie pôsobia z vnútorného, organizačného hľadiska úplne nezávisle od členských štátov. Toto je dôsledkom nielen ich úlohy konať v záujme únie, je to tiež podstatnou podmienkou vykonávania uvedenej úlohy [13].

24. Je jasné, že daňový systém upravený v protokole je koncipovaný tak, aby zabezpečil hladké fungovanie inštitúcií Spoločenstva a aby im pomáhal v plnení ich úloh. Existuje zjavný funkčný vzťah medzi týmto cieľom a zaradením konkrétnych zamestnancov Spoločenstva do určitých kategórií vyúsťujúcich do udelenia rozličných výsad, imunít a úľav označených v protokole. Na tento vzťah tiež odkazuje Rada v preambule

7 — Rozsudok z 11. marca 1975, Porrini a i., 65/74, Zb. s. 319.

8 — Tamtiež, body 14 a 15.

9 — Tamtiež, bod 13.

10 — Rozsudok z 3. októbra 1985, 232/84, Zb. s. 3223.

11 — Tamtiež, bod 28.

12 — Tamtiež, bod 27. Naopak, v rozsudku z 9. novembra 2000, Vitari (C-126/99, Zb. s. I-9425, body 24 až 27), Súdny dvor nechal na vnútroštátnom súde, aby určil, či boli splnené podmienky na to, aby bolo odôvodnené uzatvorenie zmluvy na dobu určitú medzi žalobcom a Európskou nadáciou pre odborné vzdelávanie. V tomto prípade zistil, že politika Spoločenstva a vnútroštátna politika v danej oblasti boli vo vzájomnom súlade a že ponechanie rozhodnutia vo veci na vnútroštátnom súde nemohlo byť za týchto okolností považované za neoprávnený zásah do oblasti autonómie inštitúcií Spoločenstva. Pozri body 24 až 27 rozsudku.

13 — Pozri moje návrhy vo veci Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich (rozsudok z 10. júla 2003, C-165/01, Zb. s. I-7683, bod 98).

k nariadeniu č. 549/69, kde uvádza, že „je preto dôležité zaistiť, aby úradníci a ostatní zamestnanci s ohľadom na svoje povinnosti a zodpovednosti a s ohľadom na svoje zvláštne postavenie požívali takéto výsady, imunity a úľavy, ktoré sú nevyhnutné pre správne fungovanie spoločenstiev". Zaradenie zamestnancov do kategórií a sprievodné priznanie imunity z vnútroštátneho zdanenia odmeny prijatej zo Spoločenstiev je preto vnútornou záležitosťou inštitúcií Spoločenstva a patrí do sféry autonómie, ktorú požívajú.

25. V tomto kontexte nemôžu mať vnútroštátne správne a súdne orgány právomoc spochybňovať zákonnosť pracovno-právneho vzťahu medzi inštitúciou Spoločenstva a jej personálom, a tým určovať, či sa úľavy udelené podľa protokolu uplatňujú na danú osobu alebo nie. Uznanie takej právomoci by malo rozvratný účinok na systém založený protokolom. Ak by členské štáty mohli určovať postavenie zamestnancov Spoločenstva na ich vlastné interné účely a neboli by viazané postavením priznaným uvedenej osobe dotknutou inštitúciou Spoločenstva, mohlo by to vyústiť v niektorých situáciách do toho, že by osoba buď nepodliehala žiadnemu zdaneniu, ako je to možné v prípade žalobcu, alebo by podliehala dvojitému zdaneniu vtedy, ak by vnútroštátne orgány považovali osobu klasifikovanú inštitúciou Spoločenstva napríklad ako dočasný zamestnanec za miestneho zamestnanca. Toto by bolo jasne v rozpore s cieľom článku 13 protokolu, ako je opísaný v bode 17 vyššie. Členské štáty preto nemôžu jednostranne určovať postavenie zamestnancov Spoločenstva.

26. V súvislosti s týmto bodom by som tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci *Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich*, v ktorom poznamenal, že z odlišných výkladov na vnútroštátnej úrovni, v uvedenom prípade článku 79 PZOZ, by mohlo vyplývať riziko ohrozenia riadneho fungovania útvarov inštitúcie Spoločenstva [14]. Hoci sa kontext uvedeného prípadu líšil od kontextu tohto prípadu, v tomto prípade sa tiež primerane uplatňuje rovnaká zásada, ako je zásada vyjadrená v uvedenej úvahe.

27. Nielen že nemajú vnútroštátne správne a súdne orgány právomoc zisťovať, či rozhodnutie určujúce postavenie zamestnanca je nezákonné alebo neplatné, rovnako nemajú právomoc určovať, aké postavenie by bolo primerané vzhľadom na povinnosti zverené dotknutej osobe. Toto bolo tiež výslovne uznané vnútroštátnym súdom kladúcim prejudiciálnu otázku a poukázala na to francúzska vláda a Komisia. Akékoľvek vnútroštátne rozhodnutie týkajúce sa posta-

14 — Už citovaný v predchádzajúcej poznámke pod čiarou. Pozri najmä bod 44 rozsudku.

venia zamestnanca Spoločenstva by nemohlo viazať inštitúciu, ktorá ho zamestnáva, a vnútroštátny súd by ani nemohol prikázať dotknutej inštitúcii Spoločenstva prijať nové rozhodnutie v tejto záležitosti.

28. Keď zamestnanec Spoločenstva nesúhlasí so zamestnaneckou triedou, do ktorej bol zaradený zamestnávajúcou inštitúciou Spoločenstva vzhľadom na ním vykonávané povinnosti, príslušné rozhodnutie má byť napadnuté priamo podľa príslušných postupov Spoločenstva upravených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku v spojení s článkom 236 ES a nie nepriamo na vnútroštátnych súdoch.

29. Je pravdou, že článok 81 PZOZ stanovuje, že spory medzi miestnymi zamestnancami a inštitúciou majú byť predložené príslušnému súdu v dotknutom členskom štáte. Vo svetle rozsudku vo veci *Porrini*, na ktorý odkazuje bod 21, sa to však podľa môjho názoru neuplatňuje na spory týkajúce sa postavenia daných osôb [15]. V tomto bode súhlasím s Komisiou, že článok 81 PZOZ sa uplatňuje na spory týkajúce sa práv a povinností založených na pracovno-právnom vzťahu, ale nie na spory týkajúce sa povahy pracovno-právneho vzťahu ako takého. V každom prípade nepovažujem za vhodné nastoľovať problém zákonnosti pracovno-právneho vzťahu s inštitúciou Spoločenstva v kontexte sporu týkajúceho sa uplatňovania vnútroštátneho daňového práva. V kontexte takého konania by malo byť zamestnanecké postavenie považované vnútroštátnym súdom za dokázanú skutočnosť.

30. Vo svetle predošlých pripomienok som názoru, že rozhodnutie prijaté príslušným orgánom v rámci inštitúcie Spoločenstva týkajúce sa postavenia ním zamestnanej osoby je záväzné pre vnútroštátne správne a súdne orgány. Zdanenie platov, miezd a požitkov, ktoré Spoločenstvá vyplácajú úradníkom a ostatným zamestnancom uvedeným v článku 2 písm. a) nariadenia č. 549/69, v členských štátoch je v rozpore s článkom 13 prvým odsekom protokolu bez ohľadu na to, či Európske spoločenstvá vykonali svoje právo vyrubiť daň podľa uvedeného ustanovenia.

31. Zdanenie platov, miezd a požitkov vyplácaných Spoločenstvami úradníkom a ostatným zamestnancom uvedeným v oznámení označenom v článku 16 protokolu v členských štátoch je v rozpore s článkom 13 druhým odsekom protokolu v spojení s článkom 16 protokolu. Daňové orgány členského štátu sú preto oprávnené vykonávať svoje právo vyrubiť daň v prípade zamestnancov Spoločenstva neuvedených v tomto oznámení, a teda v prípade tých zamestnancov, ktorých Európske spoločenstvá považujú za miestnych zamestnancov.

15 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 7. Pozri bod 13 rozsudku.

V — Návrh

32. Preto prichádzam k záveru, že na prejudiciálne otázky položené Unabhängiger Finanzsenat treba odpovedať takto:

1. Rozhodnutie prijaté príslušným orgánom v rámci inštitúcie Spoločenstva týkajúce sa postavenia ním zamestnanej osoby je záväzné pre vnútroštátne správne a súdne orgány. Zdanenie platov, miezd a požitkov, ktoré Spoločenstvá vyplácajú úradníkom a ostatným zamestnancom uvedeným v článku 2 písm. a) nariadenia č. 549/69, v členských štátoch je v rozpore s článkom 13 prvým odsekom protokolu bez ohľadu na to, či Európske spoločenstvá vykonali svoje právo vyrubiť daň podľa uvedeného ustanovenia.

2. Zdanenie platov, miezd a požitkov vyplácaných Spoločenstvami úradníkom a ostatným zamestnancom uvedeným v oznámení označenom v článku 16 protokolu v členských štátoch je v rozpore s článkom 13 druhým odsekom protokolu v spojení s článkom 16 protokolu. Daňové orgány členského štátu sú preto oprávnené vykonávať svoje právo vyrubiť daň v prípade zamestnancov Spoločenstva neuvedených v tomto oznámení, a teda v prípade tých zamestnancov, ktorých Európske spoločenstvá považujú za miestnych zamestnancov.